VI. évfolyam. Kis-Czell, 1904. márczius 6. 10. szám.

Kemenesvidék

KÖZÉRDEKŰ FÜGGETLEN UJSÁG.

(„KIS CZELL és VIDÉKE".) Megjelenik minden vasárnap. („KIS-CZELL és VIDÉKE".)

Előfizetési ár:
Egy évre . . . . 8 kor. | Negyedévre . . 2 kor. — fill
Fél évre . . . . 4 „ | Egyes szám ára — „ 20

Szerkesztővel értekezhetni: kedd, szerda és csütörtökön.

Felelős szerkesztő: Huss Gyula
Helyettes szerkesztő: Dőzsei Feri

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Kis-Czell, Gyarmathi-tér 76. szám. Ide intézendők a lap szellemi és anyagi részét illető minden küldemények. Névtelen levelek figyelembe nem vétetnek.

Úri munka.

Gróf Károlyi Gábor azzal ijesztett rá familiájára, amikor örökösödési ügyében sehogy se tudtak tisztába jönni egymással, hogy: suszterboltot nyit a Károlyi palotával szemben s kiirja ajtaja fölé, hogy gróf Károlyi Gábor, czipész. Ugyancsak ezzel fenyegetőzött volna a szellemes tékozló gróf fiu akkor is, ha nem gróf, csak károlyi Károlyi Gábor a neve. Ismerte tudniillik a magyar úr lélektanát. Nem azzal fenyegette még a családot, hogy valami piszkos dologgal szennybe viszi bele az ősi nevet, olyas valamivel, amitől maga is irtózott volna. Az ilyesmi előfordul a legjobb családokban is. Egy-egy váltó, amire tévedésből az apja vagy az anyja nevét irja a mulatós fiu, nem is olyan rengeteg csapás, hogy kétségbe essnének miatta a tisztességben megőszült vének. A megbillent becsületrzés még nem jelent züllést. A dologtalanság se. A tékozlás se, még ha az a tékozlás olyan gyors is, hogy a család vagyona megy reá s egynek a prédasága miatt koldusbotra jut szülő, testvér, gyermek. Ebben mind bizonyos uri zsenialitás nyilatkozik meg. Szépen elverni a vagyont, virtus. Mosolygóra, közönséges munkásember előtt érthetetlenül diadalmasra gömbölyödnek az arczok, ha azokról a gyönyörű négyes vagy ötös fogatokról beszélnek, amelyekkel Iksz vagy Ypszilon egyenesen beleügetett a csődbe. Egy olyan Iksz vagy Ypszilon, aki ma diurnista a megyénél, vagy elszegődött cselédje egy másik urnak. S a vagyonszerzés, a garas egymásra rakása arra a czélra, hogy a birtok nőjjön, táguljanak a mesgyék, — majdnem dehonesztáló. A szerző embert könnyen érheti a zsidóskodás vádja. Vigyáznak a kezére, hogy vajjon nem dolgozik-e olyan munkát, ami nem illendő az uri sorshoz. Máskülönben fölvilágosult, tiszta agyak egyszerre elborulnak, ha az uri munkáról van szó. S csodálatos fogalomzavar keletkezik ebben a kérdésben olyan emberek felfogásában is, akiket különben normális, józan agyaknak kell tartanunk. Nem tulzok, ha azt mondom, hogy uri szemekben kisebb eltévelyedés az, hogy ha valaki sikkaszt s aztán valahogy ügyesen, vagy néha ügyetlenül, egy revolvergolyó árán megmenekül a börtön elől, mintha ugyanaz a valaki például a vállaira akasztaná a nyulbőrt és elmenne házalni vele. S az élet minden haszontalansága megbocsátható az igazi ur személyében, ellenben soha el nem felejtik az olyan tévedést, hogy valaki leszállott a munkájában az ur fogalmának köréből. Tudunk olyan tönkrement urról, aki abból él, hogy pénzért szerelmi viszonyokat liferál a gazdag és kevésbe gazdag barátainak. És ez az ember ur ma is, akivel kezet fog az utczán, a kaszinókban, a többi ur. Szóval: a becstelenség se az, ami valakit ki kell, hogy közösitsen az urak sorából. Az olyan becstelenség, mi suttyomban dolgozik. Ugyanezt az urat azonban már törölték volna a gavallérok közül, ha tönkremenése után megtanulja a timár mesterséget s becsületes munkában barnára cserzett kezét nyujtaná a mágnásnak és a gentrynek.

A becsületes munka és az uri munka között nagy a külömbség. Mi egyszerű eszű, józan emberek meg se értjük, hogy hol a határ a két tevékenység elválasztására. A kaszinókban azonban hirtelen megtalálja azt a finom, uri szimat. Ertsük meg egymást. Nem azt mondjuk, hogy az uri munka, illetőleg az olyan munka, a mivel a gentry is gavallérosan foglalkozhatik, nem becsületes munka. Dehogy nem. Hanem egész sor olyan becsületes munka van, amely lealacsonyitó a gentryre nézve. Itt már nem is beszélünk a magnásokról. Azok liberálisabb gondolkozásuak e tekintetben, mint az a bizonyos nemesség, a mi jogszerint ma már nem is létezik. — Egyes grófjaink kisérleteket tettek az ipar terén. Gyárakat alapitottak. Befektetésekre határozták rá magukat, üzletre, iparra, annak minden koczkázataival egyetemben, és pedig ugy, hogy ezzel nem estek lejebb az uraságuk grádusaban. Ha a rgenty cselekszi meg ugyanezt, rá nézve ez sülyedést jelent. Persze, nem a mi szemünkben, hanem a gentry szemében. Elszegényedett, valami kis penzióból tengődő hivatalnoknek vagy az uruk után árván

TÁRCZA.

A boldogság utja.

Mért valljam be neked forró szerelmem?
Mért zengjen ódát sóvár ajakam?
— Hisz ugy sem hallgatsz érző szivvel engem,
— Szerelmi dalom mind hiába zengem;
Hideg vagy, mint a márványkő maga!

Bevalljam tán, hogy mily sivár az élet
Szerelmed nélkül nékem, büszke lány?
Mind hasztalan, hisz ezt te ugy sem érted,
[illegible]

A Földi kincsért dobog tán a szived?
[illegible]
— Ria jarhatsz szép selyem s bársony ruhába,
— Ne hidd, hogy szived boldogság tanyája;
Nem ott az igaz boldogság, leány!

A magas égben, Isten zsámolyánál,
A hit varázsban sem találod meg!
— Vigaszt talán, de nem az élet üdvét
— Keresnedd ott, fordulj el lányka onnét;
Az igazat én mutatom meg!

Ha lelsz egy férfit, egy poéta-lelket,
És ez a lélek érted lángol, ég,
— Ne vesd el őt, hanem zárd a szivedbe
— És boldogitni fog az ő szerelme;
S e boldogság az életre elég!

Im itt az ut, a boldogságnak utja;
En megmutattam hiven, igazán!
— Ha meg nem érted, s pályádat befutva
— Boldogtalan lész s rajtad az ősz hamva:
Jussak eszedbe s gondolj én reám!

Cá-posi.

A vén sirásó.

Már nem sok volt a kenyeréből Farkas Péternek. Hja, 75 év nem gyerekidő. De azért csak megásogatta a sirokat.

Öregség és a sir ejtenek gondolkodóba az élőtől. Ja, sohasem halna meg az ember, bizony senkinek sem jutna eszébe azt kérdezni: mi is hát az élet? A halál az élet igazi iskolája. Farkas Péter is akkor kezdte ilyesmiken [illegible] geredett elő asója nyomán. Szegény fejének nem volt keresztje: a szü megette, a szél kidöntötte, az emberek elhordták tüzrevalónak; azért ásta fel Farkas Péter a helyét. Nagyon csodálkozhatott a koponya, hogy kizavarták nyugalmából. Még itt sem hagynak neki békét? Nem bizony. A sirásó — akkor még nem volt ilyen vén — ásóját a földbe állitva a két tenyerébe vette a koponyát.

— Hm! Benned is volt valamikor élet, te hitvány csont .... Most nincs benned élet .... Mindegy neked, akárhová doblak .... A kölykek akár czinkefogót is csinálhatnának belőled.

— Hm! És ez az egész? Ugy látszik.

Mindent elfelejtett, amiről gyermek korában annyit álmodott, az a hideg koponya kérlelhetlenül szertetépte illuzióit. Hosszu ideig elnézegette, aztán tovább ásta a sirt.

Azóta sok koponyát látott, sokszor sülyedt szemeláttára be a friss sir; azok a gondolatok pedig mindannyiszor visszatértek a fejébe. Az imádság sem tudta azokat elverni. Szomoru gondolatok!

Lassanként azonban megszokta. Megbékélt a csontokkal. Olyan csendes, jó világuk van. Nem fáj nekik semmi, csak vannak, mint az utszéli kövek. Mennyivel rosszabb dolguk van az embereknek. Alig birják el a keresztjüket. Miért is ragaszkodnak ugy az élethez? Félnek, hogy a sirban [illegible] Dehát az [illegible] hogy nincsen? Ha pedig az ember elveszt valamit, a nélkül, hogy észrevenné, éppen nem bánja. Hogyan is bánhatna?

Kezdett szivesen temetni. Mert mindenkinek azt kivánta, amit legjobbnak tartott. A gyermekeket hantolta el a legszivesebben. Azok legalább nem kóstolták meg a keserü poharat. Ugyan legjobb lett volna nem is szuletniok, de ha már megszülettek, legjobb volt meghalniok. Igy gondolta.

Csak akkor sajdult meg a lelke, ha az árva sirását hallotta anyja koporsójánál. Ilyenkor mélyen vágta bele a kihányt kupaczba kapáját, hogy annál előbb takarja el a föld a koporsóját.

Neki is hagyott a feleége árván egy kis

Berecz Péter
gőzerőre berendezett ruhafestő- és vegyi-tisztitó intézet **Győr-Ujváros,** Kossuth L.-utcza 42. (r. a kath. templom udvarában.) — Felveteli üzlet Deák Ferencz-utcza 15. (Kánitz-ház).

Elvállal mindenféle férfi-, női-, gyermek- és egyenruhák, szinházi öltözetek, egyházi ruhanemüek, bútorszövetek, himzések, — csipkefüggönyök stb. vegyi tisztitását és festését, ugyszintén egyes foltok eltávolitását — **legszolidabb árak** — mellett. 8—13

maradt papnék rettenetes lelki gyötrelem után határozzák rá magukat arra, hogy a gyermekükből iparost neveljenek. — A család valósággal meggyászolja az olyan elveszett gyermeket, aki mesterember lett. S ha ennek a két keze tisztes munkája után élő fiunak van egy iskoláit jól-rosszul elvégzett, valami kishivatalban körmölő, lateiner nyomorúságban tengődő, testvére, hát az a család vigasza az elveszettel szemben. Az egyik maga a függetlenség, az egyiknek minden napja a munka diadala — s ez a züllött ember, aki elől az utcza másik oldalára tér ki a gentry. A másik pedig a betű rabszolgája, a hivatali sablonok masinája, akivel egy egész hivatalos ranglétra úgy rendelkezik, mint az inasával s vértanúja az uri nyomorúságnak, aminbe időnek előtte beleőszül, belesavanyodik — és ez, az akit kijátszanak atoutnak a másik, a züllött embeő ellenében. A kopott, kifényesedett fekete kabát viselője menti meg a család uri mivoltát azzal a másikkal szemben, aki a maga uras energiájának napról-napra való megnyilatkozásával érvényesül. Ez bizony a feje tetejére állitott logika s nem csoda, ha ilyen felfogás mellett a nemzet egészének még jó ideig kell nélkülözni a gentryt a gyakorlati fejlődés munkájában.

Nem azért kell fejlődnünk, mert van erős, ez ideig még vagyonban is számottevő középosztályunk, hanem annak daczára. Mert ez a középosztály a maga rosszul felfogott osztályérdekeiből egy tapodtat se hajlandó föláldozni a mindnyájunknak közös czélok szolgálatára. Nem vesz részt a praktikus munkában. Ez a méltóságán alul esik, nem úz ipart, nem kereskedik. sőt elijeszti attól még az a tágultabb, fejlettebb fogalomkörben élő gentryt is, aki számolva a haladó idővel, hajlandóságot mutatna erre. A gentry teljes kritikátlansága mutatkozik például a közgazdasági tevékenység megitélésében. A nevet odaadni valamely vállalathoz, az előző generácziók által becsültté tett nevet s minden munka nélkül részesülni a tantiemekben; — ez teljességben nem diffamáló módja a pénzszerzésnek. Ugyan annak a vállalatnak raktáraiban munkával keresni meg a kenyeret, nem úri foglalkozás. Ami feltöri a kezet az nem úri munka. Egy remekbe faragott vagy kovácsolt iparczikk, ami talán annyira sikerült, hogy muzeumban a helye: nem méltó a gentryhez. Ellenben egy, az ortographiával hadilábon álló, azzal minden sorban összekeveredő hivatalban másolt akta: úri munka. S ebből fejlődik ki az az évszázados gyakorlat, hogy a gentryre való tekintettel ha nem is növeljük, de megtakaritjuk a maga létszámában a köz terhén tengődő lateiner proletáriust s elkábulva magunk is az uri felfogásban, — bizonyos lenézéssel, kicsinyléssel foghegyről tárgyaljuk le az ipar és kereskedés dolgát. Az urhatnámság tudniillik ragadós. Különösen ragadós ahhoz, hogy az embert urnak ismerjék el, nem munka szükséges hanem éppen csak némi léhaság a munka megitélésében. Ennek tulajdonitható az, hogy a gentryfélfogás a kötelességek dolgában hódit. Olyan körökben is, amelyeknek a gentryhez semmi köze sincs, — pl. az iparra, kereskedésre termett és azt ez ideig mindig meg is becsülő zsidók között

Ma már nem ritkaság, különösen az újabb nemzedékben az olyan gentry zsidó, aki magáévá teszi a munka minémüsége tekintetében a gentryfelfogást és éppen ugy lenézi az ipart, mint a gentry s éppen ugy veri el az apjától reá maradt, közönséges polgári munkával szerzett vagyont, mint a gentry.

S tisztában vagyunk azzal is, mi egyszerü polgári gondolkozásu emberek, hogy a társadalmi együttmüködésnek, illetőleg együtt — nem működésnek — ez a fonaksága csak ugy egyszerre el nem mulik rólunk. S csalódik az, aki azt hiszi, hogy a munkáról való felfogás csak a gentry sajátsága. Dehogy. Az uri semmittevésnek nagyobb a becsülete nálunk, mint a polgári munkának. Általában, kormányzatban, miniszteriumokban, kaszinókban, társadalomban. Mindenütt Az iparossal kezet szorjtani olyan leereszkedés például egy kegyelmes ur részéről, amiért külön elismeréssel adózik a polgári önérzet. Ugyanaz a kegyelmes ur azonban titokban, a maga belső meggyőződésében megtisztelve érzi magát, ha egy valami egészen jó családbeli gentry letegezi a kaszinóban. Tudunk olyan miniszterről, akit — miután kegyelmes ur lett s gyönyörü feladathoz jutott az állam gépezetének vezetésében, csekély szótöbbséggel vett fel tagjai sorába a kaszinó. Olyanról azonban nem tudunk, aki hatalmas pozicziójában a józan polgári elem ütőerére tette volna a kezét s annak gondolkozásából igyekezett volna kitapasztalni azt, hogy a gyakorlati fejlődés munkájában mi a legszükségesebb és legsürgősebb tennivaló.

S hogy ez általános gyakorlat, hogy nálunk a polgárnak a maga polgári mivoltára támaszkodó önérzete csekély, hogy nem a polgári elem hódítja meg a munka számára a gentryt hanem a gentry fonák felfogása érvényesül a józan gondolkozás rovására, az meglátszik azon a stagnáczión, amiben megrekedtünk. Mi, akiket megbénit egy szerencsétlen gazdasági kapcsolat, amiben elnyomatásban részesülünk a sokkal fejlettebb és huzámosabb szomszéd állam részéről s akiknek ezen a külső ellenségen kivül még azzal a nyomorusággal is meg kell küzdenünk, hogy egy egész nagy társadalmi osztály kivonja magát a munkából és csak az eredményekben osztozik. Tisztában vagyunk azzal is, hogy ma még lemosolyogják azt, aki ezeket az igazságokat leplezetlenül konstatálja. Akkor is, ha azt a valakit Wekerle Sándornak hivják és akkor is, a gentry kaszinó vacsoráján hangzik ez az intő szó. Sőt azt hisszük hogy Wekerlét, ezt az idegen nevü nyilvánvalóan nem törzsökös magyar származasu urat el se ismeri maga felett birónak a gentry. Ki az a telekönyvi díjnok mellett, akinek ötszáz esztendös családfája van . . .

Hanem ha elkövetkezik valami nagy válság, ha a már ma is pusztuló gentrynek a rideg élet magyarázza meg azt, hogy félszegségeivel szakitani kell, akkor minden sok szó és irás nélkül bekövetkezik a fordulat is.

M. K—k.

HIREK.

— **Helybeli előfizetőinkhez.** Mindazokat a helybeli előfizetőinket, akik az első evnegyeddel még hátralékban vannak, tisztelettel felkérjük, hogy nyugtáikat mielőbb beváltani szíveskedjenek.

— **Márczius 15.** A nagy nemzeti ünnep már előre megdobogtatja az egész ország szivét Mindenütt, ahol hazájukat szerető, igaz magyarok vannak: lázasan, lelkesedéssel készülődnek a nagy nap megünneplésére. Mert valóban nagy ünnepnap volt az ötvenhat év előtti márczius 15 ike. A szabadság viharmadarai akkor csattogtatták meg először a szárnyaikat . . . . és ahogy felrebbentek; a vérszopó kétfejü sas-

---

lányt Nem tudott rá ugy gondot viselni, ahogy az anyja tudott volna, rossz lány lett belőle. Elverte a háztól. Most már nem haragszik rá. De semmi hirt sem hall róla. Ha mellette lenne, legalább volna, aki szeretné. Mert senki sem szereti.

— Pedig én vagyok az emberek legnagyobb „jótevője". Csakhogy persze nem tudjak. Majd szeretnének még. De akkor már se szeretni, se gyülölni nem tudnak. Nem is mondom, hogy hálatlanok

Ha végigment az utczán, a gyerekek félve szaladtak be előle.

— Ezek azért félnek tőlem, mert ismernek. Ha nem ismernének, nem félnének tőlem, talán még nevetnének is rám.

Ez az akácfa lám virágot is hullat az utamra. Olyan vagyok, mint az élet. Aki ismeri, fél tőle, aki nem ismeri, nevet rá. És ugyan melyiknek jobb?

Mégis volt valakije, — régi kenyeres pajtása.

Összeülnek a korcsma zugában, egy-két korty borra. Olyan mindakettő, mint az a mécs, amelyet a korcsmáros lámpás hiányában eléjük tett. Kevés benne az olaj, lassan pislog, néha — ő tudja, miért — felloobbanik egy kicsit, de utána annal álmosabb. Éppen azt nézik mind a ketten. Egyet gondolnak.

— Te Péter, mit gondolsz, melyikünk hal meg előbb?

— Mindegy. Ha két öldet egyszerre vetnek be, egyszerre szoktak aratni is rajtuk.

Hosszu hallgatás.

— Aztán eltemess, ha előbb halok meg...

— El, öreg pajtás.

A mécs elaludt, — haza ballagtak.

Az ősz vége ezt az egyetlen jó emberét is elvitte Farkas Péternek.

— Hát mégis én temetlek el. Pedig azt gondoltam, megforditva lesz, — gondolta — mi közben a sirt ásta neki.

Olyan nehéz volt a lelke, mint az az álmos [illegible] amelyet épen a [illegible] kergetett a szél. Száraz levél hullott a fárol a sirba.

Te is igy jártál öreg pajtás. Jó neked. Te még élek. Miért nem sodórt le veled együtt a szél.

Az arczán valami nedvességfélét érzett Hiába a levélhullás mégis szomoru.

Nem maradt mása, csak egy kutyája. Valahol az utszélén szedte fel és azóta jó szivvel megosztotta vele falatját. Az az állat mintha értette volna. Ha az öreg a tüz mellé ült, a kutya eléje feküdt, a fejét a két lábára tette és csak nézte. Mintha ki akarta volna olvasni a szeméből a gondolatát.

Farkas Péter mindig a halálról tünődött. Csak azt szerette volna tudni, milyen a meghalás. Azt gondolta olyanforma lehet, miut mikor az ember elalszik. Egy darabig még kergetőznek fejében a gondolatok, aztán szépen elülnek, mint este a madarak. Nagy csend lesz . . . . Olyan jó elaludni. Ha a szunnyadozót felverik, az az első szava: miért vertétek el az álmomat? A meghalásnál is megkönnyebbülhet az ember. Miért mosolyognának különben a halottak?

És várta a halált.

Nem sokáig kellett rá várnia. A rügyfakadást már nem érte meg.

Kivitték a temetőbe. Csak egypár öreg asszony kisérte, azok is inkább szokásból. És a kutyája kullogott [illegible] A [illegible] mellé akart szegődni, de az [illegible] vén néni oldalba vágta a botjával. Ezért aztán a temetőbe is csak akkor merte bemenni, amikor az a néném asszony onnét kiment. A sirnál elkezdett szüklöni és csudálkozva nézett arra a kapás emberre, aki mindig több földet hányt a gazdájára. A kapás embernek kemény volt a szive, egy követ hajitott a gazdátlan állathoz.

— Majd még itt vonitson az ebadta párája! Pusztult volna el már régen, a gazdájával együtt. Akkor nekem fizettek volna a halottakról vámot.

A megriasztott kutya többet nem merte betenni a lábát a temetőbe. Rossz sora lett. Mindenhonnan elkergették. Kinek kellett volna a vén sirásó kutyája?

Stockinger László.

tól mindjárt elragadták az egyik legféltettebb prédáját .... A lenyügzött sajtó szabad lett: a lánczai lehullottak, És aztán jött a szabadság vérzivatara: ez az iszonyatokkal és elbüvölő nagyszerüségekkel teljes álomképe a rég mult időknek.

A nagy nemzeti ünnepen, márczius 15-én szép tanuságtételét adta minden esztendőben Kisczell város hazafias lakossága.

Az idén is méltóképpen megtartják városunkban a nagy nemzeti ünnepnapot.

A kisczelli „Polgári Olvasókör“ a „Daloskör“ közreműködésével szép ünnepélyt rendez márczius 15-én. Az ünnepély pontos részleteit a rendező-bizottság állapitja meg; — terv szerint azonban az idén is ugy, mint ezelőtt, a legünnepiesebb aktus a temetőben lesz. Kivonulnak a temetőbe és ott megkoszoruzzák Virághalmy Ferencz jeles iró 48 as honvédtiszt sirját. Az ünnepi beszédet dr. Balassa Jenő tartja. A daloskör énekel a sirnál.

Megemlitjük még azt is, hogy Mészáros János vendéglős a „Korona“ összes termében nagy ünnepi estélyt rendez márczius 15-én. Az e tély iránt már előre nagy érdeklődés mutatkozik.

— **A vasutasok mozgalma.** Országszerte szervezkednek a vasutasok. Három esztendővel ezelőtt a szombathelyi vasutasok a fizetésrendezés es a szolgálati pragmatika megszerzése miatt mozgalmat inditottak: de ezt a mozgalmat a hivatalos priósszе roppant súlyával elnyomta; megbénult az egész. Most aztan ismét talpra álltak a vasutasok. A szombathelyi üzletvezetőség személyzete e hó 21-én, vasárnap délután a szombathelyi Hungária szálló nagytermében alakuló értekezletet tartott, a melyre az aradi üzletvezetőség kivételével a többi üzletvezetőség mind elküldötte a megbizottjait. Az értekezleten mintegy nyolcz-kilenczszázan vettek részt — kimondták az uj alapon való szervezkedést. Góczpontokat jelöltek ki és azoknak vezetőit megválasztották. A mozgalom élén 24-es bizottság áll, a mely a mozgalom minden részletére kiterjeszkedik. Uj előadóvá Földessy Ödönt választották meg, a ki ékesszólással beszélt a jövőről és kérte, hogy a gyülés lelkesedése ne legyen puszta szalmaláng, mert ő már latott hasonló lelkesedést, a mely később elszunnyadt; — erre az összesség mintegy fogadalmi esküt tett, hogy a vezetőséget szivvel-lélekkel támogatják és nem engedik, hogy e jogos mozgalomnak bárki is áldozata legyen. — A kereskedelmi miniszterhez táviratot intéztek a máv. összes kinevezettei nevében. — Határozatilag kimondta a közgyülés azt, hogy a központi vezetést Budapestre semmi körülmények között sem bizza. Az országos mozgalmat maga Szombathely vezeti. A további lépéseket a 24-es bizottság teszi meg, a mely minden mozzanatról a góczpontok utján értesiti a külszolgálatot. A góczpontokat 6-ról 9-re emelték fel. Minden góczpont 10 tagból áll; tagjai hivatalnokok, altisztek és szolgák.

A kisczelli góczponti bizottság, a mely szerdán, február 2-án alakult meg, a következő: Kelemen Tivadar állomásfőnök, elnök; Kovács Vilmos pályafelvigyázó, társelnök; Dénes Zsigmond, jegyző, Boschán Gusztav s. mérnök, pénztárnok; Keszler Gyula. — Altisztek: Collognáth Gyula, Babos János, Marosi Ferencz. — Szolgák Horváth Jenő, és Horváth Jenő vonatmálházó.

— **A városházáról.** A czelldömölki képviselőtestület 1904. márczius 1-ső napján ülést tartott. Az ülésről tudósitásunk a következő: Lóránth Gyula városi jegyző bejelentette, hogy a mult évi számadásokat elkészitette; kéri a számvizsgáló bizottság megválasztását. A képviselőtestület a jelentést tudomásul vette és a számvizsgáló bizottságba megválasztotta Travnik Gyulát, dr. Brunner Ferenczet és dr. Hetthéssy Eleket. — Ezután jegyző bejelentette, hogy a képviselőtestület megbizásából a helypénzszedési jogot árverés utján az elöljáróság Horváth Józsefnek, mint a legtöbbet igérőnek évi 5080 koronáért három évre bérbe adta. A képviselőtestület a helypénzszedésre vonatkozó szerződést jóváhagyta. Ezek után a dömölki birói kézbesitésekre és a birtokhatár-jelek megvizsgálására vonatkozólag intézkedtek. Pálovics József biró jelentette, hogy Czell és Dömölk egyesitése következtében egy pásztor fölöslegessé vált. A képviselő testület ugy határozott, hogy az egyik pásztort 1904. szeptember hóban elbocsátja. Az ülés ezzel véget ért.

— **A daloskörből.** Lapunk legutóbbi számában a kisczelli daloskörre vonatkozólag közölt hirünk egy része téves informáczión alapult, a mennyiben a daloskör elnöki és alelnöki állása ezideig betöltve nem lett; azok csak a márczius hó 13-án tartandó közgyülésen fognak megválasztatni. Az elnök és alelnök választására vonatkozólag február 20-án a daloskör működő tagjai maguk között csak megállapodásra jutottak a személyeket illetőleg. — Karmesterül azonban tényleg Hettlinger József tanitót választották meg a működő tagok, miután a karmester választása az ő hatáskörükhöz tartozik.

— **Sártenger.** Rémséges, förtelmes nagy sár van ——! Megint ránk csapott a feketetenger. Eviczkélhetünk benne vigan. Az isten szerelméért: mi lesz velünk?! Lesznek majd szép modern utczáink — egypár esztendő mulva .... De hát addig az egész télvizen át és minden esős időben nyakig sárosak legyünk?! Azt az undok sáros világát! Kifakadnának ettől a sártól a kis angyalok is: még akkor is, ha kalucsniban járnának egyik utczáról a másikra .... Méltóztassék rendeztetni legalább az átjárókat, t. elöljáróság és városbiró ur! Hiszen nemsokára mentőegyesületet kell szerveznünk, a melynek egyéb dolga sem lesz, mint csak az, hogy esős időben a szerencsétlen sárbafulladókat vakmerő önfeláldozással kiszabaditsak a sártengerből .... És hát nem halljak éjszakánkint azokat a rémséges kiáltasokat? Olyankor valamelyik bor mellett végig szenvedt, elbusult magyar ember beleragadt a sárba és ott bucsuzik az utcza közepén mindentől, a mi szép és kellemes a vilagon: a bortól, a barátságtól és a szerelemtől .... Hát nem esik meg a szivük legalább ezeken a szegény magyarokon?

— **Panaszkönyv.** A közönség részéről ujabban erős panaszok hangzanak a levélgyüjtő szekrények miatt. Először is egész Kisczellben mindössze három levélgyüjtő szekrény van — a mi nagyon kevés. De a legnagyobb baj az, hogy a levélgyüjtő szekrények kicsiny, régi portékák és módfelett megbizhatatlanok. Igy legutóbb megtörtént az, hogy egyik levélszekrényből a vásott utczai suhanczok kiszedték a leveleket, a bélyegeket lenyalták s az án megint visszadobták a leveleket a szekrénybe. A közönség nevében arra kérjük a postamester urat, hogy a könnyen hozzáférhető, régi, rozoga levélgyüjtő-szekrények helyett eszközölje ki a modern, biztos levélgyüjtőszekrényeket: vagy legalább is a postaépület levélgyüjtőszekrénye legyen modern és biztos. És a rendőrségünket is fölbiztatjuk arra, hogy a vásott utczasuhanczok kezelügyére jobban vigyázzon.

— **Purimjáték Jánosházán.** A jánosházai talmudiskola növendékei február 29-én, hétfőn, a purim előestelyén kitünően sikerült purimjátékot rendeztek. Játszották „A fanatikus vagyis a két Choui Lemel“ czimű 3 felvonásos bohózatot, a melynek szerzője Goldfaden A. — A rendkivül mulattató érdekes darab és a szereplők ügyes játéka kellemesen szórakoztattak a nagyszámu közönséget.

— **Gyermekvédő telepbizottság.** Tekintettel arra, hogy Jánosháza nagyközségben 100-at meghaladó s hatóságilag elhagyottá nyilvánitott kis gyermek van tartásba kihelyezve s igy gyermekvédő telepbizottság a gyermekvedelem magasztos s eredményteljes megvalósitásahoz szükségesnek mutatkozott. Jánosháza nagyközség képviselőtestülete a január hó 10-én tartott gyülésén a telepbizottságot megalakitotta és a bizottságba a következőket választotta be: Kossa Gusztávné, Kossa Gusztáv, Kornfeind Vincze, Nagy Józsefné, Polgár Istvánné, Polgár István, Kemény Simonné, Kemény Simon, Reisinger Adolfné, Reisinger Adolf, Cseh Kálmánné, Cseh Kálmán, Németh Jánosné, Németh János. — A telepbizottság febr. hó 27-én tartott gyülésén Kornfeind Vincze plébánost elnöknek, Kemény Simon tanitót jegyzőnek választotta s a gyermekekre való felügyeletet egymás között felosztotta lehetőleg akként, hogy minden tag felügyeletére a saját utczabeliek essenek.

— **Országos vásárok.** Márczius 3-án tartották meg Kisczellben a rendes csütörtöki állatvásárt, kirakodó vásár nélkül. A felhajtás nagy volt: eladó akadt elég, de vevő nem volt. A február 22-én megtartott kisczelli országos vásár sem a legjobban ütött be. A hasitott körmü állatokból mintegy 2000 darabot hajtottak föl, — ezenkivül fölhajtás alá került 220 ló. A kirakodó vásár gyönge volt; vevő alighogy akadt. A februáriusi vásár betiltása, daczára annak, hogy a belügyminiszter a vásár megtartását utóbb táviratilag engedélyezte, — erősen éreztette visszaható erejét, a mennyiben a kisczelli februári országos vásárokon a felhajtás, a kereslet és a zsibvasár forgalma mindig sokkal nagyobb és élénkebb volt a legutóbbinál.

— **Vegyi tisztitó intézet.** Berecz Péter győrujvárosi gőzerőre berendezett ruhafestő és vegyi tisztitó intézetét ajánljuk a közönség figyelmébe. Egyébként utalunk a hirlapunk első oldalán levő hirdetésére,

— **Aki kertjét szereti, szép virágokat és kitünő konyhakerti terményeket akar, az fedezze magszükségletét** *Mauthner Ödön cs. és kir. udvari magkereskedésében Budapesten, Rottenbiller-utcza 33.* A czég idei árjegyzékét, mely 226 oldalra terjed, kivánatra mindenkinek *ingyen* küldi. Ezen árjegyzék az általánosan ismert, világhirü, kitünő magvakon kivül, még a különösen érdekes és meglepő konyhakerti- és virágujdonságoknak egész sorozatát is tartalmazza. 2—2

— **Ügyvédi irodába ajánlkozik egy a telekkönyvi ügyekben jártas 35 éves, volt kir. járásbirósági hivatalnok, ki ezenkivül minden egyéb irodai munkálatokban otthonos. Czime a kiadóhivatalban.**

BRÁZAY FÉLE SÓSBORSZESZ

NAGY ÜVEG ÁRA: 2 KORONA
KIS ÜVEG ÁRA: 1 KORONA
HASZNÁLATI UTASÍTÁS MINDEN ÜVEGHEZ MELLÉKELVE VAN!

A masszagehoz legalkalmasabb szesz a sósborszesz, melylyel a testet bedörzsöljük s a mi a testrészeket üdekké teszi. — A legegészségesebb embernek is javára szolgál, ha reggelenként ezzel a keverékkel öblögeti száját. — Aki higitott sósborszeszszel tisztitja fogát, annak mindig szagtalan lesz a szája, a fogakat és inyt egészen tisztán tartja s a romlástól megóvja.

A BRÁZAY-féle SÓSBORSZESZ

ugy a fej bőrét, mint a hajat a gombacsiráktól tisztitja s ezzel elejét vesszük a hajhulláshoz vezető korpásodásnak. — Mint izomedzőszer is kitünő hatásu a „Brázay-féle sósborszesz“. Nyomban eloszlik a legnehezebb fáradság is, ha erős testmozgás után bedörzsöljük magunkat tetőtől-talpig [illegible]szel.

Nagy üveg . . . ára 2 korona!
Kis üveg . . . . ára 1 k[illegible]

maradt papnék rettenetes lelki gyötrelem után határozzák rá magukat arra, hogy a gyermekükből iparost neveljenek. — A család valósággal meggyászolja az olyan elveszett gyermeket, aki mesterember lett. S ha ennek a két keze tisztes munkája után élő fiunak van egy iskoláit jól-rosszul elvégzett, valami kishivatalban körmölő, lateiner nyomoruságban tengődő, testvére, hát az a család vigasza az elveszettel szemben. Az egyik maga a függetlenség, az egyiknek minden napja a munka diadala — s ez a züllött ember, aki elől az utcza másik oldalára tér ki a gentry. A másik pedig a betű rabszolgája, a hivatali sablonok masinája, akivel egy egész hivatalos ranglétra úgy rendelkezik, mint az inasával s vértanúja az uri nyomorúságnak, aminbe időnek előtte beleöszül, belesavanyodik — és ez, az akit kijátszanak atoutnak a másik, a züllött embeő ellenében. A kopott, kifényesedett fekete kabát viselője menti meg a család uri mivoltát azzal a másikkal szemben, aki a maga uras energiájának napról-napra való megnyilatkozásával érvényesül. Ez bizony a feje tetejére állitott logika s nem csoda, ha ilyen felfogás mellett a nemzet egészének meg jó ideig kell nélkülözni a gentryt a gyakorlati fejlődés munkájában.

Nem azért kell fejlődnünk, mert van erős, ez ideig még vagyonban is számottevő középosztályunk, hanem annak daczára. Mert ez a középosztály a maga rosszul felfogott osztályérdekeiből egy tapodtat se hajlandó föláldozni a mindnyájunknak közös czélok szolgálatára. Nem vesz részt a praktikus munkában. Ez a méltóságán alul esik, nem űz ipart, nem kereskedik. sőt elijeszti attól még az a tágultabb, fejlettebb fogalomkörben élő gentryt is, aki számolva a haladó idővel, hajlandóságot mutatna erre. A gentry teljes kritikátlansága mutatkozik például a közgazdasági tevékenység megitélésében. A nevet odaadni valamely vállalathoz. az előző generácziók által becsültté tett nevet s minden munka nélkül részesülni a tantiemekben; — ez teljességben nem diffamáló módja a pénzszerzésnek. Ugyan annak a vállalatnak raktáraiban munkával keresni meg a kenyeret, nem úri foglalkozás. Ami feltöri a kezet, az nem úri munka. Egy remekbe faragott vagy kovácsolt iparczikk, ami talán annyira sikerült, hogy muzeumban a helye: nem méltó a gentryhez. Ellenben egy, az ortographiával hadilábon álló, azzal minden sorban öszszekeveredő hivatalban másolt akta: úri munka. S ebből fejlődik ki az az évszázados gyakorlat, hogy a gentryre való tekintettel ha nem is növeljük, de megtakaritjuk a maga létszámában a köz terhén tengődő lateiner proletáriust s elkábulva magunk is az uri felfogásban, — bizonyos lenézéssel, kicsinyléssel foghegyről tárgyaljuk le az ipar és kereskedés dolgát. Az urhatnámság tudniillik ragadós. Különösen ragadós ahhoz, hogy az embert urnak ismerjék el, nem munka szükséges hanem éppen csak némi léhaság a munka megitélésében. Ennek tulajdonitható az, hogy a gentryfelfogás a kötelességek dolgában hódit. Olyan körökben is, amelyeknek a gentryhez semmi köze sincs, — pl. az iparra, kereskedésre termett és azt ez ideig mindig meg is becsülő zsidók között

Ma már nem ritkaság, különösen az újabb nemzedékben az olyan gentry zsidó, aki magáévá teszi a munka minémüsége tekintetében a gentryfelfogást és éppen ugy lenézi az ipart, mint a gentry s éppen ugy veri el az apjától reá maradt, közönséges polgári munkával szerzett vagyont, mint a gentry.

S tisztában vagyunk azzal is, mi egyszerü polgári gondolkozásu emberek, hogy a társadalmi együttmüködésnek, illetőleg együtt — nem müködésnek — ez a fonaksága csak ugy egyszerre el nem mulik rólunk. S csalódik az, aki azt hiszi, hogy a munkáról való felfogás csak a gentry sajátsága. Dehogy. Az uri semmittevésnek nagyobb a becsülete nálunk, mint a polgári munkának. Általában, kormányzatban, miniszteriumokban, kaszinókban, társadalomban. Mindenütt Az iparossal kezet szoritani olyan leereszkedés például egy kegyelmes ur részéről, amiért külön elismeréssel adózik a polgári önérzet. Ugyanaz a kegyelmes ur azonban titokban, a maga belső meggyőződésében megtisztelve érzi magát, ha egy valami egészen jó családbeli gentry letegezi a kaszinóban. Tudunk olyan miniszterről, akit — miután kegyelmes ur lett s gyönyörü feladathoz jutott az állam gépezetének vezetésében, csekély szótöbbséggel vett fel tagjai sorába a kaszinó. Olyanról azonban nem tudunk, aki hatalmas pozicziójában a józan polgári elem ütőerére tette volna a kezét s annak gondolkozásából igyekezett volna kitapasztalni azt, hogy a gyakorlati fejlődés munkájában mi a legszükségesebb és legsürgősebb tennivaló.

S hogy ez általános gyakorlat, hogy nálunk a polgárnak a maga polgári mivoltára támaszkodó önérzete csekély, hogy nem a polgári elem hódítja meg a munka számára a gentryt hanem a gentry fonák felfogása érvényesül a józan gondolkozás rovására, az meglátszik azon a stagnáczión, amiben megrekedtünk. Mi, akiket megbénit egy szerencsétlen gazdasági kapcsolat, amiben elnyomatásban részesülünk a sokkal fejlettebb és hazamosabb szomszéd állam részéről s akiknek ezen a külső ellenségen kivül még azzal a nyomoruságggal is meg kell küzdenünk, hogy egy egész nagy társadalmi osztály kivonja magát a munkából és csak az eredményekben osztozik. Tisztában vagyunk azzal is, hogy ma még lemosolyogják azt, aki ezeket az igazságokat leplezetlenül konstatálja. Akkor is, ha azt a valakit Wekerle Sándornak hivják és akkor is, a gentry kaszinó vacsoráján hangzik ez az intő szó. Sőt azt hisszük hogy Wekerlét, ezt az idegen nevü nyilvánvalóan nem törzsökös magyar származásu urat el se ismeri maga felett birónak a gentry. Ki az a telekönyvi dijnok mellett, akinek ötszáz esztendős családfája van . . .

Hanem ha elkövetkezik valami nagy válság, ha a már ma is pusztuló gentrynek a rideg élet magyarázza meg azt, hogy félszegségeivel szakitani kell, akkor minden sok szó és irás nélkül bekövetkezik a fordulat is.

M. K—k.

HIREK.

— **Helybeli előfizetőinkhez.** Mindazokat a helybeli előfizetőinket, akik az első evnegyeddel még hátralékban vannak, tisztelettel felkérjük, hogy nyugtáikat mielőbb beváltani sziveskedjenek.

— **Márczius 15.** A nagy nemzeti ünnep már előre megdobogtatja az egész ország szivét Mindenütt, ahol hazájukat szerető, igaz magyarok vannak: lázasan, lelkesedéssel készülődnek a nagy nap megünneplésére. Mert valóban nagy ünnepnap volt az ötvenhat év előtti márczius 15 ike. A szabadság viharmadarai akkor csattogtatták meg először a szárnyaikat .... és ahogy felrebbentek; a vérszopó kétfejü sas-

---

lányt Nem tudott rá ugy gondot viselni, ahogy az anyja tudott volna, rossz lány lett belőle. Elverte a háztól. Most már nem haragszik rá. De semmi hirt sem hall róla. Ha mellette lenne, legalább volna, aki szeretné. Mert senki sem szeretii

— Pedig én vagyok az emberek legnagyobb „*jótevője*". Csakhogy persze nem tudjak. Majd szeretnének még. De akkor már se szeretni, se gyülölni nem tudnak. Nem is mondom, hogy hálatlanok

Ha végigmént az utczán, a gyerekek félve szaladtak be előlé.

— Ezek azert félnek tőlem, mert ismernek. Ha nem ismernének, nem félnének tőlem; talán még szeretnének is tam.

Ez az akáczfa lám virágot is hullat az utamra. Olyan vagyok, mint az élet. Aki ismeri, fél tőle, aki nem ismeri, nevet rá. És ugyan melyiknek jobb?

Mégis volt valakije, — régi kenyeres pajtása.

Összeülnek a koresma zugában, egy-két korty borra. Olyan mindakettő, mint az a mécs, amelyet a koresmáros lámpás hiányában cléjük tett. Kevés benne az olaj, lassan pislog, néha — ő tudja, miért — felloobanik egy kicsit, de utána annál álmosabb. Éppen azt nézik, mind a ketten. Egyet gondolnak.

— Te Péter, mit gondolsz, melyikünk hal meg előbb?

— Mindegy. Ha két földet egyszerre vetnek be, egyszerre szoktak aratni is rajtuk.

Hosszu hallgatás.

— Aztán eltemess, ha előbb halok meg.

— El, öreg pajtás.

A mécs elaludt, — haza ballagtak.

Az ősz vége ezt az egyetlen jó emberét is elvitte Farkas Péternek.

— Hát mégis én temetlek el. Pedig azt gondoltam, megfordítva lesz, — gondolta — mi közben a sirt ásta neki.

Olyan nehéz volt a lelke, mint az az álmos felhő, amelyet épen a feje fölött kergetett a szél. Száraz levél hullott a fáról a sirba.

Te is igy jártál, öreg pajtás. Jó neked. Én még élek. Miért nem sodort le veled együtt a szél.

Az arczán valami nedvességfélét érzett Hiába a levélhullás mégis szomoru.

Nem maradt mása, csak egy kutyája. Valahol az utszélén szedte fel és azóta jó szivvel megosztotta vele falatját. Az az állat mintha értette volna. Ha az öreg a tüz mellé ült, a kutya eléje feküdt, a fejét a két lábára tette és csak nézte. Mintha ki akarta volna olvasni a szemébol a gondolatát.

Farkas Péter mindig a halálról tünődött. Csak azt szerette volna tudni, milyen a meghalás. Azt gondolta olyanforma lehet, miut mikor az ember elalszik. Egy darabig még kergetőznek fejében a gondolatok. aztán szépen elülnek, mint este a madarak. Nagy csend lesz . . . . Olyan jó elaludni. Ha a szunnyadozót felverik, az az első szava: miért vertétek el az álmomat? A meghalásnál is megkönnyebbülhet az ember. Miért mosolyognáank különben a halottak?

És várta a halálát.

Nem sokáig kellett rá várnia. A rügyfakadást már nem érte meg.

Kivitték a temetőbe. Csak egynár öreg asszony kisérte, azok is inkább [illegible] a kutyája kullogott hátul. A koporsó mellé akart szegődni, de az egyik vén néai oldalba vágta a botjával. Ezért aztán a temetőbe is csak akkor mert bemenni, amikor az a néném asszony onnét kiment. A sirnál elkezdett szüklölni és csudálkozva nézett arra a kapás emberre, aki mindig több földet hányt a gazdájára. A kapás embernek kemény volt a szive, egy követ hajitott a gazdátlan áliathoz.

— Majd még itt vonitson az ebadta párája! Pusztult volna el már régen, a gazdájával együtt. Akkor nekem fizettek volna a halottakról vámot.

A megriasztott kutya többet nem merte betenni a lábát a temetőbe. Rossz sora lett. Mindenhonnan elkergették. Kinek kellett volna a vén sirásó kutyája?

Stockinger László.

tól mindjárt elragadták az egyik legféltettebb prédáját.... A lenyügzött sajtó szabad lett: a lánczai lehullottak. És aztán jött a szabadság vérzivatara: ez az iszonyatokkal és elbuvölő nagyszerüségekkel teljes álomképe a rég mult időknek.

A nagy nemzeti ünnepen, márczius 15-én szép tanuságtételét adta minden esztendőben Kisczell város hazafias lakossága.

Az idén is méltóképpen megtartják városunkban a nagy nemzeti ünnepnapot. A kisczelli „Polgári Olvasókör“ a „Daloskör“ közreműködésével szép ünnepélyt rendez márczius 15-én. Az ünnepély pontos részleteit a rendező-bizottság állapitja meg; — terv szerint azonban az idén is ugy, mint ezelőtt, a legünnepiesebb aktus a temetőben lesz. Kivonulnak a temetőbe és ott megkoszoruzzák Virághalmy Ferencz jeles iró 48 as honvédtiszt sirját. Az ünnepi beszédet dr. Balassa Jenő tartja. A daloskör énekel a sirnál.

Megemlitjük még azt is, hogy Mészáros János vendéglős a „Korona“ összes termében nagy ünnepi estélyt rendez márczius 15 én. Az e tély iránt már előre nagy érdeklődés mutatkozik.

— **A vasutasok mozgalma.** Országszerte szervezkednek a vasutasok. Három esztendővel ezelőtt a szombathelyi vasutasok a fizetésrendezés és a szolgálati pragmatika megszerzése miatt mozgalmat inditottak: de ezt a mozgalmat a hivatalos priósszе roppant súlyával elnyomta; megbénult az egész. Most aztán ismét talpra álltak a vasutasok. A szombathelyi uzletvezetőség személyzete e hó 21-én, vasárnap délután a szombathelyi Hungária szálló nagytermében alakulo értekezletet tartott, a melyre az aradi uzletvezetőség kivételével a többi uzletvezetőség mind elküldötte a megbizottjait. Az értekezleten mintegy nyolcz-kilenczszázan vettek részt — Kimondták az uj alapon való szervezkedést. Góczpontokat jelöltek ki és azoknak vezetőit megválasztották. A mozgalom élén 24-es bizottság áll, a mely a mozgalom minden részletére kiterjeszkedik. Uj előadóvá Földessy Ödönt választották meg, a ki ékesszólással beszélt a jövőről és kérte, hogy a gyülés lelkesedése ne legyen puszta szalmaláng, mert ő már látott hasonló lelkesedést, a mely később elszunnyadt; — erre az összesség mintegy fogadalmi esküt tett, hogy a vezetőséget szivvel-lélekkel támogatják és nem engedik, hogy e jogos mozgalomnak barki is áldozata legyen. — A kereskedelmi miniszterhez táviratot intéztek a mav. összes kinevezettei nevében. — Határozatilag kimondta a közgyülés azt, hogy a központi vezetést Budapestre semmi körülmények között sem bizza. Az országos mozgalmat maga Szombathely vezeti A további lépéseket a 24-es bizottság teszi meg, a mely minden mozzanatról a góczpontok utján értesiti a külszolgálatot. A góczpontokat 6-ról 9-re emelték fel. Minden góczpont 10 tagból áll; tagjai hivatalnokok, altisztek és szolgák.

A kisczelli góczponti bizottság, a mely szerdán, február 2-án alakult meg, a következő: Kelemen Tivadar állomásfőnök, elnök; Kovács Vilmos pályafelvigyázó, társelnök; Dénes Zsigmond, jegyző, Boschán Gusztáv s. mérnök, pénztárnok; Keszler Gyula. — Altisztek: Collognáth Gyula, Babos János, Marosi Ferencz. — Szolgák Horvath Jenő, és Horvath Jenő vonatmalhaze.

— **A városházáról.** A czell-dömölki [illegible] et 1904. márczius 1 ső napján [illegible]st tartott. Az ülésről tudósitásunk a következő: Lóránth Gyula városi jegyző bejelentette, hogy a mult évi számadásokat elkészitette; keri a számvizsgáló bizottság megválasztását. A képviselőtestület a jelentést tudomásul vette és a számvizsgáló bizottságba megválasztotta Travnik Gyulát dr. Brunner Ferenczet és dr. Hetthéssy Eleket. — Ezután jegyző bejelentette, hogy a képviselőtestület megbizásából a helypénzszedési jogot árverés utján az elöljáróság Horváth Józsefnek, mint a legtöbbet igérőnek évi 5080 koronáért három évre bérbe adta. A képviselőtestület a helypénzszedésre vonatkozó szerződést jóváhagyta. Ezek után a dömölki birói kézbesitésekre és a birtokhatár jelek megvizsgálására vonatkozólag intézkedtek. Pálovics József biró jelentette, hogy Czell és Dömölk egyesitése következtében egy pásztor fölöslegessé vált. A képviselő testület ugy határozott, hogy az egyik pásztort 1904. szeptember hóban elbocsátja. Az ülés ezzel véget ért.

— **A daloskörből.** Lapunk legutóbbi számában a kisczelli daloskörre vonatkozólag közölt hirünk egy része téves informáczión alapult, a mennyiben a daloskör elnöki és alelnöki állása ezideig betöltve nem lett; azok csak a márczius hó 13-án tartandó közgyülésen fognak megválasztatni. Az elnök és alelnök választására vonatkozólag február 20-án a daloskör működő tagjai maguk között csak megállapodásra jutottak a személyeket illetőleg. — Karmesterül azonban tényleg Hettlinger József tanitót választották meg a működő tagok, miután a karmester választása az ő hatáskörükhöz tartozik.

— **Sártenger.** Rémséges, förtelmes nagy sár van —! Megint ránk csapott a feketetenger. Eviczkélhetünk benne vigan. Az isten szerelméért: mi lesz velünk?! Lesznek majd szép modern utczáink — egypár esztendő mulva.... De hát addig az egész télvizen át és minden esős időben nyakig sárosak legyünk?! Azt az undok sáros világát! Kifakadnának ettől a sártól a kis angyalok is; még akkor is, ha kalucsniban járnának egyik uczáról a másikra.... Méltóztassék rendeztetni legalább az átjárókat, t. elöljáróság és városbiró ur! Hiszen nemsokára mentőegyesületet kell szerveznünk, a melynek egyéb dolga sem lesz, mint csak az, hogy esős időben a szerencsétlen sárbafulladókat vakmerő önfeláldozással kiszabaditsak a sártengerből.... És hát nem halljak éjszakánkint azokat a rémséges kiáltásokat? Olyankor valamelyik bor mellett végig szenvedt, elbusult magyar ember beleragadt a sárba és ott bucsuzik az utcza közepén mindentől, a mi szép és kellemes a világon: a bortól, a barátságtól és a szerelemtől.... Hát nem esik meg a szivük legalább ezeken a szegény magyarokon?

— **Panaszkönyv.** A közönség részéről ujabban erős panaszok hangzanak a levélgyüjtő szekrények miatt. Először is egész Kisczellben mindössze három levélgyüjtő szekrény van — a mi nagyon kevés. De a legnagyobb baj az, hogy a levélgyüjtő szekrények kicsiny, régi portékák és nudfelett megbizhatatlanok Igy legutóbb megtörtént az, hogy egyik levélszekrényből a vásott [illegible]czai suhanczok kiszedték a leveleket, a bélyegeket lenyalták s az án megint visszadobták a leveleket a szekrénybe. A közönség nevében arra kérjük a postamestert urat, hogy a könnyen hozzáférhető, régi, rozoga levélgyüjto-szekrények helyett [illegible] modern, biztos levélgyüjtőszekrényeket: vagy legalább is a postaépület levélgyüjtőszekrénye legyen modern és biztos. Is a rendőrségünket is fölbiztatjuk arra, hogy a vásott utczasuhanczok kezelügyére jobban vigyázzon.

Purimjáték Jánosházán. A jánosházai talmudiskola növendékei február 29-én, hétfőn, a purim elöestélyén kitünően sikerült purimjátékot rendeztek. Előadtak „A fanatikus vagyis a két Choni Leml“ czimü 4 felvonásos bohózatot, a melynek szerzője Goldfaden A. — A rendkivül mulattató érdekes darab és a szereplők ügyes játéka kellemesen szórakoztatták a nagyszamu közönséget

Gyermekvédő telepbizottság. Tekintettel arra, hogy Jánosháza nagyközségben 100-at meghaladó s hatóságilag elhagyottá nyilvánitott kis gyermek van tartásba kihelyezve s igy gyermekvédő telepbizottság a gyermekvédelem magasztos s eredményteljes megvalósitásához szükségesnek [illegible] Jánosháza nagyközség képviselőtestülete a január hó 10-én tartott gyülésen a telepbizottságot megalakitotta és a bizottságba a következőket választotta be: Kossa Gusztávné, Kossa Gusztáv, Kornfeind Vincze, Nagy Józsefné, Polgár Istvánné, Polgár István, Kemény Simonné, Kemény Simon, Reisinger Adolfné, Reisinger Adolf, Cseh Kálmánné, Cseh Kálmán, Németh Jánosné, Németh János. — A telepbizottság febr. hó 27-én tartott gyülésén Kornfeind Vincze plébánost elnöknek, Kemény Simon tanitót jegyzőnek választotta s a gyermekekre való felügyeletet egymás között felosztotta lehetőleg akként, hogy minden tag felügyeletére a saját utczabeliek essenek.

— **Országos vásárok.** Márczius 3-án tartották meg Kisczellben a rendes csütörtöki állatvásárt, kirakodó vásár nélkül. A felhajtás nagy volt: eladó akadt elég, de vevő nem volt. A február 22-én megtartott kisczelli országos vásár sem a legjobban ütött be. A hajtott körmü állatokból mintegy 2000 darabot hajtottak föl, — ezenkivul fölhajtás alá került 220 ló. A kirakodó vásár gyönge volt; vevő alighogy akadt. A februáriusi vásár betiltása, daczára annak, hogy a belügyminiszter a vásár megtartását utóbb táviratilag engedélyezte, — erősen éreztette visszaható erejét, a mennyiben a kisczelli februári országos vásárokon a felhajtás, a kereslet és a zsibvásár forgalma mindig sokkal nagyobb és élénkebb volt a legutóbbinál.

— **Vegyi tisztitó intézet.** Berecz Péter győrujvárosi gőzerőre berendezett ruhafestő és vegyi tisztitó intézetét ajánljuk a közönség figyelmébe. Egyébként utalunk a hirlapunk első oldalán levő hirdetésére.

— **Aki kertjét szereti, szép virágokat és kitünő konyhakerti terményeket akar, az fedezze** magszükségletét *Mauthner Ödön cs. és kir. udvari magkereskedésében Budapesten, Rottenbiller-utcza 33.* A czég idei árjegyzékét, mely 226 oldalra terjed, kivánatra mindenkinek *ingyen* küldi. Ezen árjegyzék az általánosan ismert, világhirü, kitünő magvakon kivül, még a különösen érdekes és meglepő konyhakerti- és virágujdonságoknak egész sorozatát is tartalmazza. 2—2

— **Ügyvédi irodába ajánlkozik egy a telekkönyvi ügyekben jártas 35 éves, volt kir. járásbirósági hivatalnok, ki ezenkivül minden egyéb irodai munkálatokban otthonos. Czime a kiadóhivatalban.**

BRÁZAY FÉLE SÓSBORSZESZ

NAGY ÜVEG ÁRA: 2 KORONA
KIS ÜVEG ÁRA: 1 KORONA
HASZNÁLATI UTASÍTÁS MINDEN ÜVEGHEZ MELLÉKELVE VAN!

A **masszagehoz** legalkalmasabb szesz a sósborszesz, melylyel a testet bedörzsöljük s a mi a testrészeket üdékké teszi. — A legegészségesebb embernek is javára szolgál, ha reggelenként ezzel a keverékkel öblögeti száját. — Aki higitott sósborszeszszel tisztitja fogát, annak mindig szagtalan lesz a szája, a fogakat és ínyt egészen tisztán tartja s a [illegible]

A BRAZAY-féle

SÓSBORSZESZ

ugy a fej bőrét, mint a hajat a gombacsiráktól tisztitja s ezzel elejét vesszük a hajhullásra vezető korpásodásnak. — Mint izomedzőszer is kitünő hatásu a „Brázay-féle sósborszesz“. Nyomban eloszlik a legnehezebb fáradság is, ha erős testmozgás után bedörzsöljük magunkat tetőtől-talpig sósborszeszszel.

Nagy üveg ... ára 2 korona!
Kis üveg .... ára 1 korona

Borszivattyuk
és borszürők,

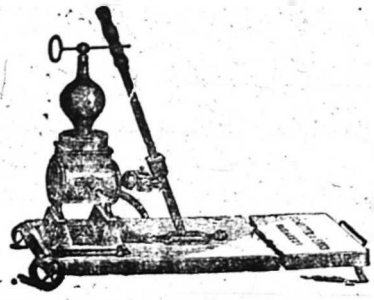

valamint az összes pinczefelszerelési czikkek, nevezetesen:

Amerikai gumi-tömlok,

rézcsapok, borfejtő edények, szellözők, bormérök.

Palaczkmosó, palaczktöltő,

dugaszoló és kupakoló gépek.

Parafadugók, önkupakok, palaczkok!

Schottola Ernő

czégnél

BUDAPEST, VI., Fonciere-palota.

Nagy képes árjegyzek ingyen és bérmentve.

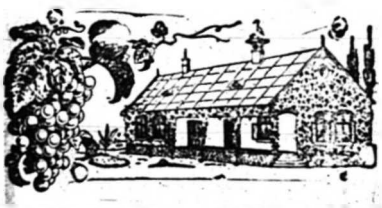

SZŐLŐLUGAST

ültessünk minden ház melle és kertjeinkben föld- és homoktalajon.

Erre azonban nem minden szőlőfaj alkalmas, (bár mind kusza természetü) mert nagyobbrésze ha meguö is, termést nem hoz, szért sokan nem értek el eredmény eddig. Hol lugasnak alkalmas fajokat [illegible] szőlőkkel.

A szőlő hazánkban mindenütt megterem s nincs oly ház, melynek fala mellett a legcsekélyebb gondozással felnevelhető nem volna, ezenkívül más épületeknek, kerteknek, kerítéseknek stb. a legremekebb disze, anélkül, hogy legkevesebb helyet is elfoglalna az egrébre használható részekből. Ez a legháladatosabb gyümölcs, mert minden évben terem.

A fajok ismertetésére vonatkozó, szines fénynyomatu katalógus bárkinek ingyen és bérmentve küldetik meg, aki czimét egy levelező-lapon tudatja.

Czím:

Érmelléki első szőlőoltványtelep, Nagy-Kágya, u. p. Székelyhid.

Füszerüzlet-megnyitás!

Van szerencsém a t. közönség b. tudomására hozni, hogy Kiszczellben a Dömölki-utczában (özv. Vidy Jánosné urnő házában)

vegyesáru-kereskedést

nyitottam, melyet teljesen ujonnan rendeztem be. Raktáron tartok mindenfele lisztet, melynek minőségére és tisztaságára különös sulyt fogok fektetni.

Midőn t. közönség b. pártfogását kérni bátor vagyok, egyuttal értesitem, hogy *ezen* üzletem vezetését *nőmre* biztam, ki a mélyen tisztelt vevőknek a leglelkiismeretesebb, legelőzékenyebb és legpontosabb kiszolgálást biztositja.

Kiszczell, 1904. febr. hó

Teljes tisztelettel

Gáspár Kálmán.

Németh Márkus

divatáru kereskedő KIS CZELLBEN.

Tavaszi idény

alkalmával felhivom a t. vevőközönség figyelmét arra, hogy daczára a nagy áremelkedésnek, mely 20—25% ot kitesz, nálam az összes áruk még a régi olcsóbb árban adatnak el, amennyiben sikerült nekem az összes árut nagy mennyiségben olcsóbb árban beszerezni.

Raktáron tartok nagy választékban: **női ruhakelméket** a legdivatosabb kivitelben, ugyszintén **franczia diszeket** is.

Ferfiöltöny kelméim nagyobb részben brassói és zsolnai gyártmányok.

Fehérnemüekben kizárólag SCHROLL-féle schiffonokat és REGENHARD és RAYMANN fele damask és vászonnemüeket tartok.

Uri divatczikkekből nagy választék.

Kalapok és nyakkendők a legujabb divat szerint.

Teljes tisztelettel

Németh Márkus

divatkereskedő.

1—4

Guttmann Adolf férfiszabó

Kis-Czell, Kis utcza, Heidecker Antal kádármester házában.

A t. közönség szives tudomására hozom, hogy mivel t. megrendelőimet a kor igényeinek teljesen megfelelően kielégiteni óhajtom: költséget nem sajnálva ismét egy nagyobb tanulmányutat tettem.

Munkáimban minden szakmámba vágó munkát elkészitek a legujabb franczia és angol szabás szerint: u. m. **saké, zsaket, és Ferencz József-öltönyöket,** továbbá a legujabb divatu **mágnás raglánt** és mindennemü **sport öltönyoket.**

Midőn t. megrendelőimnek ezuton köszönetet mondok a belém helyezett eddigi bizalmukért: kérem továbbra is szives pártfogásukat.

Kiváló tisztelettel

Guttmann Adolf

férfiszabó.

1—4

Tavaszi ujdonságok!!!

Női ruhakelme és selyem különlegességek!!

[illegible] felöltők eredeti modelek!!!

Legnagyobb választék! Legolcsóbb árak!

Különösen figyelemre méltó!

! Legujabb bevezetés !

Egy fővárosi elsőrendu divatszalonnal sikerült kedvező összeköttetésem révén magasabb igényeknek megfelelően rendkivül jutányos árban készittetek.

Megrendeléseket lehető leggyorsabban eszközlök.

Stauber Sándor divatáruháza **Szombathely.**

Egy kifogástalan **életnagyságu** mellképet kap **dijtalanul, ki 10 forint** erejéig nálam bevásárol.

2—3 **Mintákat és árjegyzéket kivánatra bérmentesen küldök!**

Nyomatott a kiadótulajdonos „Vörösmarty"-könyvnyomda és hirlapkiadó vállalat gyorssajtóján Devecserben, 1903.

Felelős szerkesztő: